

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 31: de horror van 18 maanden

Je bent eroveruit, jullie willen proberen een monster te krijgen. Na een tijdje stage lopen gaat het nu voor het echie. De oefening an sich veranderd niet alleen de spanning daarna wel. Je gaat een poosje door tot je het nieuws krijgt van een plastic staaf met een plus of twee streepjes. Eerst mag mama in spe nog charmant over dat plastic staafje piesen. Vanaf dat moment realiseer je je ook dat het gedaan is met alles wat je dacht wat van jou is. Vanaf nu is het lichaam van mama in spe niet meer alleen van haar, laat staan dat je er als papa in spe nog van mag genieten. De mama's in wording hebben keuze uit duizenden boeken, sites, facebookpagina's en blogs over wat hun te wachten staat. Papa's hebben die niet bepaald voor het uitzoeken dus je bent aan je lot overgelaten.

Zo blij dat je bent wanneer de plastic dokter heeft aangegeven dat je papa wordt, komt daar vrij snel een einde aan. Ondanks dat iedereen blij is en je leest dat het zo'n ongelooflijk wonder is, krab je jezelf al rap achter je oren. In een mum van een tijd veranderd je oh zo lieve vrouw in een mobiele kotsmachine zonder noodstop-knop. Ze kan niet uit. Die lekkere parfum van je draait haar maag direct om maar ondertussen vreet ze zich vol met augurken met slagroom en discodip. Spuit even wat deo en je kan gegarandeerd de dweil weer pakken maar ondertussen wil ze wel van alles eten zolang het maar meurt. Je herkent je eigen vriendin/vrouw totaal niet meer. Echt fantastisch die eerste weken, jullie zullen vast heel blij zijn. Man, je weet niet half hoe blij! Op een gegeven moment stopt het 24 uren kotsapparaat en wordt vervangen door schizofrenie.

Tussentijds ben je ergens wel heel opgelucht dat de eerste spannende 12 weken voorbij zijn. Tegelijkertijd ben je kapot bang voor wat voor een hel je nu weer te wachten staat. Schizofrenie slaat aan en ze noemen het heel mooi; je hormoonhuishouding veranderd. Oftewel; je vriendin/vrouw wordt zo langzamerhand een onherkenbaar, ontembaar, onuitstaanbaar monster en je twijfelt aan je hele bestaan. De bijwerking van deze variant van schizofrenie zijn wagenwijd openstaande traanbuizen die als een soort sluiswerking in storing blijven opengaan en dichtslaan. Er zit geen timer op haar voorhoofd dus wanneer het precies opengaat weet niemand. Het wordt wel getriggerd door logische opmerkingen. Opmerkingen zoals; je veranderd in je gezicht, wat zou het zijn, ik mag wel whisky en ik vind je zo mooi. Eigenlijk ram je de sluisen al open door te ademen en wanneer dit gepaard gaat met tekst heb je 100% zekerheid dat alles

in een straal van 3 meter nat is. Waag het niet om haar te troosten want het is allemaal jouw schuld. Vervolgens mogen zij, volgens al die fucking tijdschriften, alles tegen je blèren en ze komen er mee weg want het is onder invloed van hormonen en daar kunnen ze niets aan doen. Bullshit als je mij vraagt. Het is niet mijn fout dat jij je hormonen niet in bedwang kan houden en die hormonen kunnen al helemaal niet als excuus gelden je te gedragen als een ontsnapte tbs'er. Hoe zeer je ook tekeer wilt gaan is het raadzaam maar te slikken, tot 10 te tellen en sorry te zeggen voor het feit dat je haar zuurstof leent. Ohja, zorg voor een voorraad chocolade just in case. Zodra je merkt dat ze weer gaat huilen omdat ze weer een unicef reclame heeft gezien, stouw gewoon haar mond vol met chocola want dat huilt een stuk stiller.

De hormonen verminken je vriendin/vrouw nog even door en terwijl blijft er ook weinig over van haar lichaam. Alles doet zeer, blijkbaar, en de wc is non-stop bezet voor 5 druppels urine. Een dixie kost €95,- per week, just saying. Ergens is het mooi om je liefste zo zwanger te zien zijn maar je kan er precies niets mee. Omdat kijken al pijn doet loop je ook in huis met een zonnebril. Om je blauwe ogen te verbergen omdat ze zo levendig dromen en omdat ze dan niet zien wanneer je naar haar gigantische boobies kijkt. Kanonnen. Terwijl de tijd doorgaat krijg je als papa in spe te maken met mixed feelings. Je kan er niet met lief over praten want dan gaat ze weer janken dus hou je het voor je. Je ziet dat mama allemaal binnenpretjes (letterlijk en figuurlijk) heeft en ze vraagt je regelmatig te voelen. Totdat ze tonnetje rond is voel je geen klote maar dat zeg je niet want dan gaat ze weer krijsen. Je mixed feelings knallen je hele hoofd door de war. Vind ik dit wel leuk, had ik niet meer kunnen genieten, waar is mijn lief, kunnen we die 9 maanden niet skippen en is 09:42 te vroeg voor drank. De bevalling nadert en je krijgt de instructie; je weet wat ik wel en niet wil hè! Je zegt ja, maar je hebt geen flauw idee want de vrouw die je dacht te kennen is nu een mamasaurus en je bent bang dat jij de bevalling niet overleeft. Tijdens de bevalling waan je je in de periode '40 - '45 en je persoonlijke dictator commandeert je je instructies toe. Niet nadenken maar gehoorzamen zul je. GEEF JE HAND!! NEE DIE ANDER!! NIET KOFFIE DRINKEN!! HEB IK JE TOESTEMMING GEGEVEN OM TE KIJKEN?? Opeens vraagt een dokter, ik zie het hoofdje, wil je even kijken? Doe dit niet! Je ogen branden uit je kop bij het zien van deze vage onsmakelijke soort van roadkill. Wanneer je dan ook blijkbaar hardop zegt; what the fuck, komt dit nog goed? Lig je de komende 3 maanden stil.

Dave Regelteef. Als je lief eenmaal geworpen heeft komt alles op jou aan. Niet qua baby want je lief heeft zo'n oersterk moederinstinct dat ze jou aan het twifelen weet te brengen of je eigenlijk wel geschikt bent als vader. Had je dat verdikkeme niet 9 maanden geleden kunnen bedenken? Nog steeds gevoed door het mormel wat hormonen heet, vermenigvuldigt dit met kraamtranen. Dweilen

zal je slaaf. Jij mag alles regelen want door die hormonen hebben ze meteen het geheugen van een vergiet. Alles heet dingetjes en die en dat en hoe heet het ook alweer? Popquiz is leuk maar de timing is tamelijk beroerd. Bij elke zin kan Lucille elk moment binnenvallen en groen is goed.

Ineens gloort er hoop. Ze wordt langzaam weer haarzelf. Vanaf nu wordt het leuk. Nu kun je tenminste vertellen wat een horror jij hebt moeten mee maken. Niet alles, anders vermoord ze je in je slaap. Waarom? Omdat ze zeggen dat die hormonen nog wel even blijven. Klotebeesten. 9 maanden op, 9 maanden af. 18 maanden een hel. Maar wel met stiekeme trots.